

Hans Hagen

Bliksemkind

Met tekeningen van Martijn van der Linden

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2022

Dit boek kwam mede tot stand dankzij een project-
subsidie van het Nederlands Letterenfonds voor
de auteur.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Dit verhaal is gebaseerd op een ware gebeurtenis.
Lees erover op www.hanshagen.nl
www.querido.nl
www.martijnvanderlinden.nl

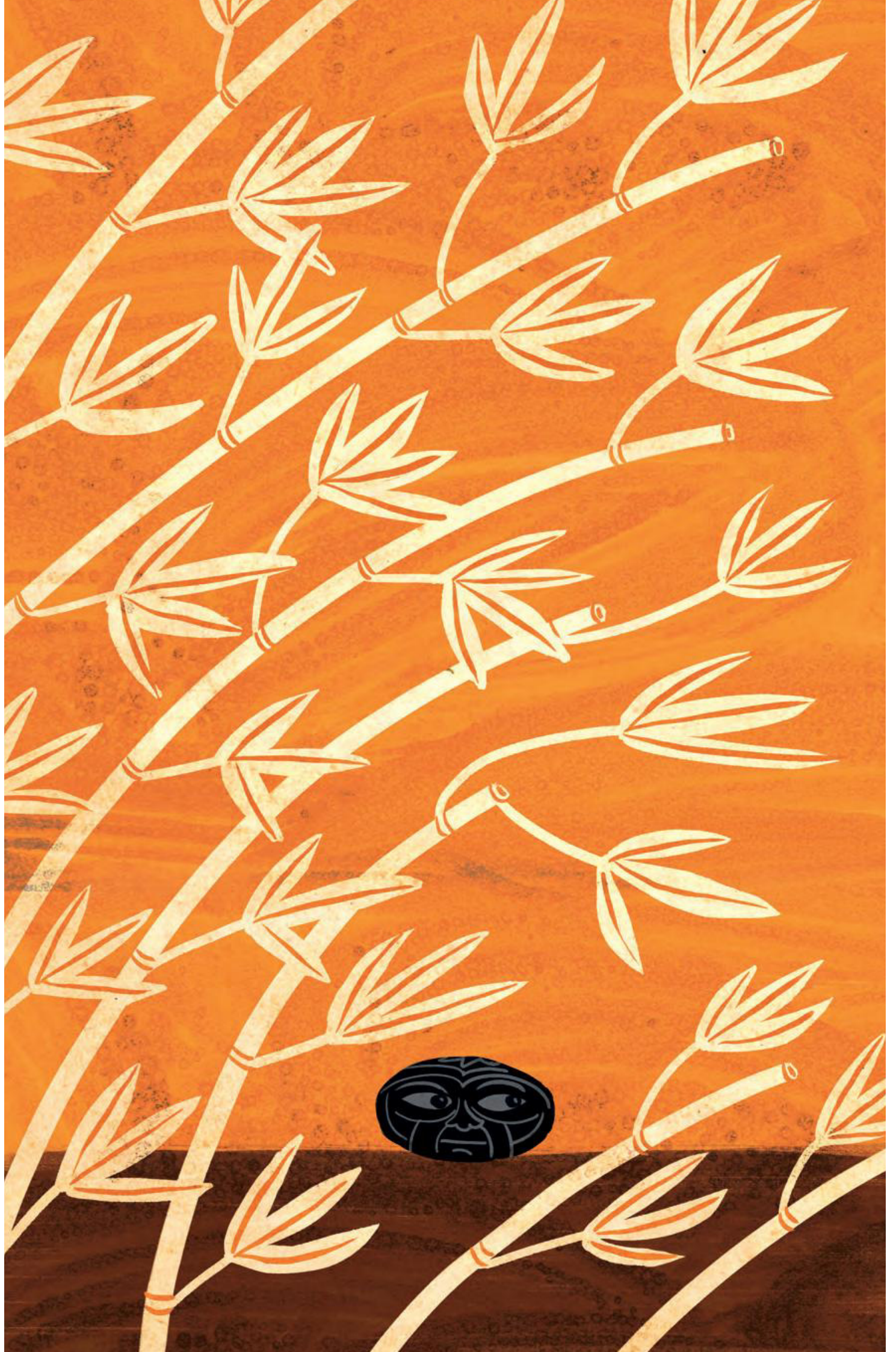
Copyright tekst © 2022 Hans Hagen
Copyright illustraties © 2022 Martijn van der Linden
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam.

Vormgeving steef liefding

ISBN 978 90 451 2766 8 / NUR 283

Inhoud

De steen	5	De radio	104
Yoko	9	Yoko en de agent	109
Djaja	13	Het paardje	113
De bliksem	17	Yoko vrij	117
Mama	21	Rupa-roepie	122
Het rijstveld	24	Yoko en mevrouw Ledy	126
Papa	27	Het bad ruikt ei	132
De hand	31	De steen lacht	134
Yoko en papa	33	Adinda	141
Oma	36	Yoko slaapt uit	144
Het bed	40	De rij	151
De steen ziet zichzelf	44	Djaja en de buffel	155
Rupa	47	Yoko ziet Gini	161
De emmer	53	De schaar	167
Yoko en Rupa	55	Yoko	171
De zweer	62	De steen	174
Djaja zoekt water	65	De meester	179
Gini	69	De vulkaan	183
De voorvork	73		
Yoko en Adinda	77		
Djaja en het paardje	80		
Het bad	86		
De meester	91		
Yoko en Sabar	97		

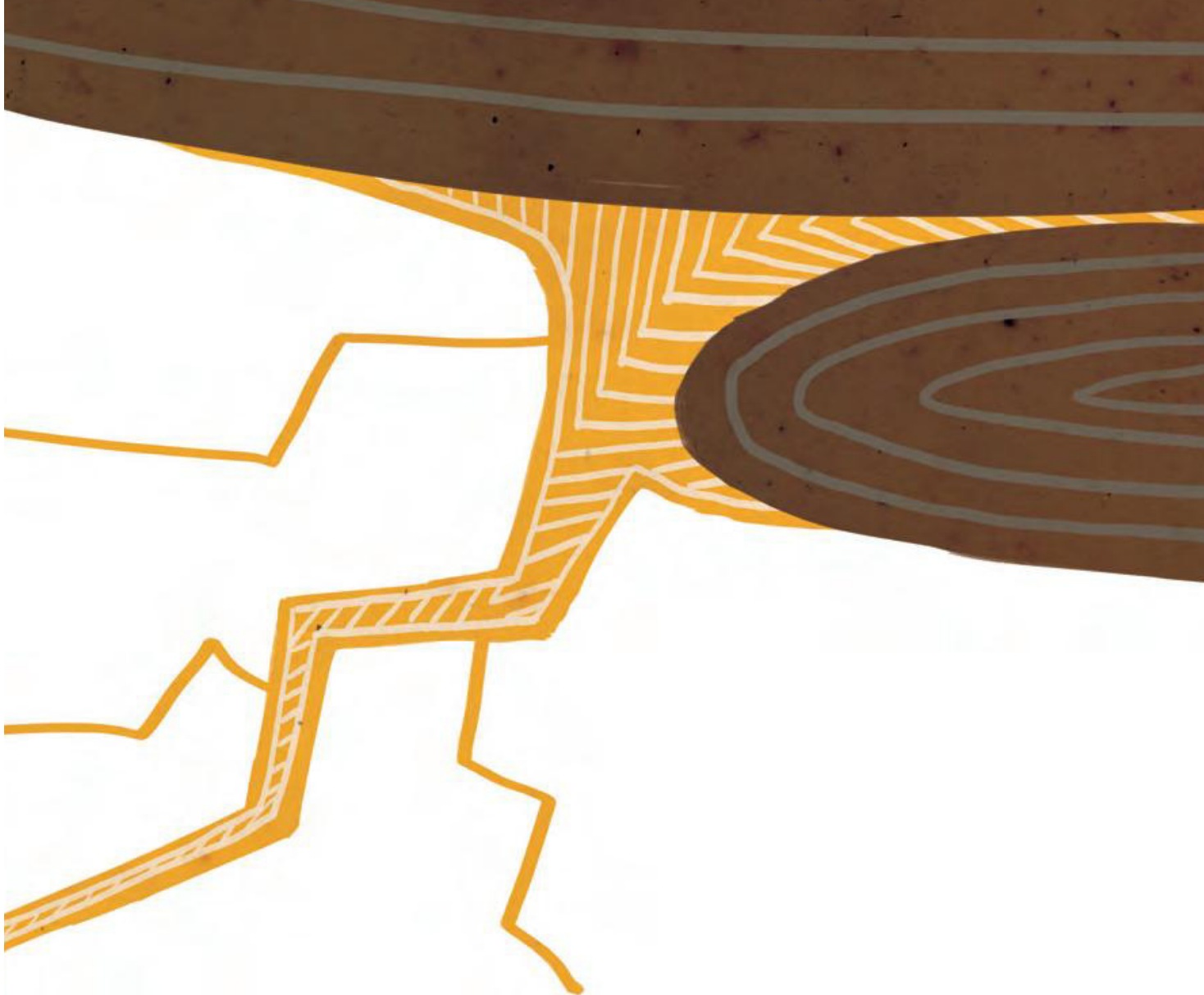

De steen

De wind duwde.
De wind trok.
Het bamboe sloeg plat, stond dan weer rechtop.
Razend zwiepten de stengels in het rond, een bos vol
driftige zwepen.
Ik-zwarte-steen lag tussen het bamboe.
Ik lag er al eeuwen, veilig verstoppt.
Maar iets verderop in het rijstveld, schuilde Yoko.
Naast het dammetje, doodstil, in haar eentje.
Zandkorrels stoven over haar heen.
Na de eerste donderslag was Djaja gevlucht.
‘De vulkaan,’ riep hij, ‘ik zie rook, ik ruik vuur!’
Ik voelde nog geen hitte toen.
Ik rook alleen koele regen.
Maar Djaja rende weg zo snel hij kon.
Dat joch had kromme benen.
Hij vloog als een dronken kikker over het dammetje heen.
Yoko drukte zich tegen de grond.
Angstig keek ze omhoog langs de stam van de palmboom.
De lucht was pikzwart.
De kokosnoten klepperden tegen elkaar.
Zaten die grote knoepers goed vast?
Het was aan het einde van de middag, maar het leek al nacht.
En toen schoot een bliksemstraal een barst in het zwart.

En nog een, en weer.
Een spinnenweb van licht in het duister.
Direct daarna een donderslag.
BHOEMMM!
Kiezel-knetter-kneiterhard.
Alsof de vulkaan ontplofte.
Alles trilde.
Een slang glipte weg.
Droge aarde rolde mijn kant op.
Ik ben niet bang voor gedonder, maar Yoko gilte:
'Djajááá!
Djaja, bange schijterd, waarom laat je mij hier alleen.'
Ze kreeg direct antwoord.
Niet van haar broer, maar van de volgende flits.
KABHOEMMM!
De donder zat bijna aan de bliksem vast.
De aarde beefde.
En toen stortte de regen naar beneden.
Voor het eerst sinds maanden.
Het was alsof de lucht werd opengeritst.
Druppels zo groot – er brak een palmblad af.
Een kokosnoot plofte vlak naast Yoko op de grond.
'Djajá, help!
Djajááá...'
Ik ben keihard, maar die kreet deed me wel wat.
Yoko klonk wanhopig.
En toen...
Wéér zo'n lichtflits die alles verblindde.
En wéér zo'n enorme donderslag.
Dat was het laatste wat ik hoorde.

Ineens schoot er een vuurbal over het rijstveld.
Een bliksempol, veel feller dan de zon.
Hij stuiterde hoog op, kwam recht op ons af,
raasde dwars door het bamboe heen.
Schroeiende hitte – een stekende pijn.
Ik knalde omhoog.
En toen viel ik.

Yoko

‘Djajááá...’

Ik schreeuwde het uit, maar wist dat niemand me zou horen.

En zeker Djaja niet.

Die zat al veilig thuis... hoopte ik.

Djaja de zwakzak!

Bliksem en donder, daar kon hij niet tegen.

Ik had hem meteen achterna moeten gaan, maar ik durfde niet op te staan.

Ik hoorde oma’s stem in mijn hoofd:

‘Bij onweer plat op de grond gaan liggen, Yoko.

In het open veld, nooit onder een boom,
en blijven liggen!’

Ik keek omhoog langs de stam van de palmboom.

De kokosnoten leken loden kogels.

Ik lag hier verkeerd.

De bladeren zwaaiden als wilde geesten.

Ze sloegen woest naar de regen.

Ik tijgerde iets achteruit.

Ik was doorweekt, ik had kippenvel.

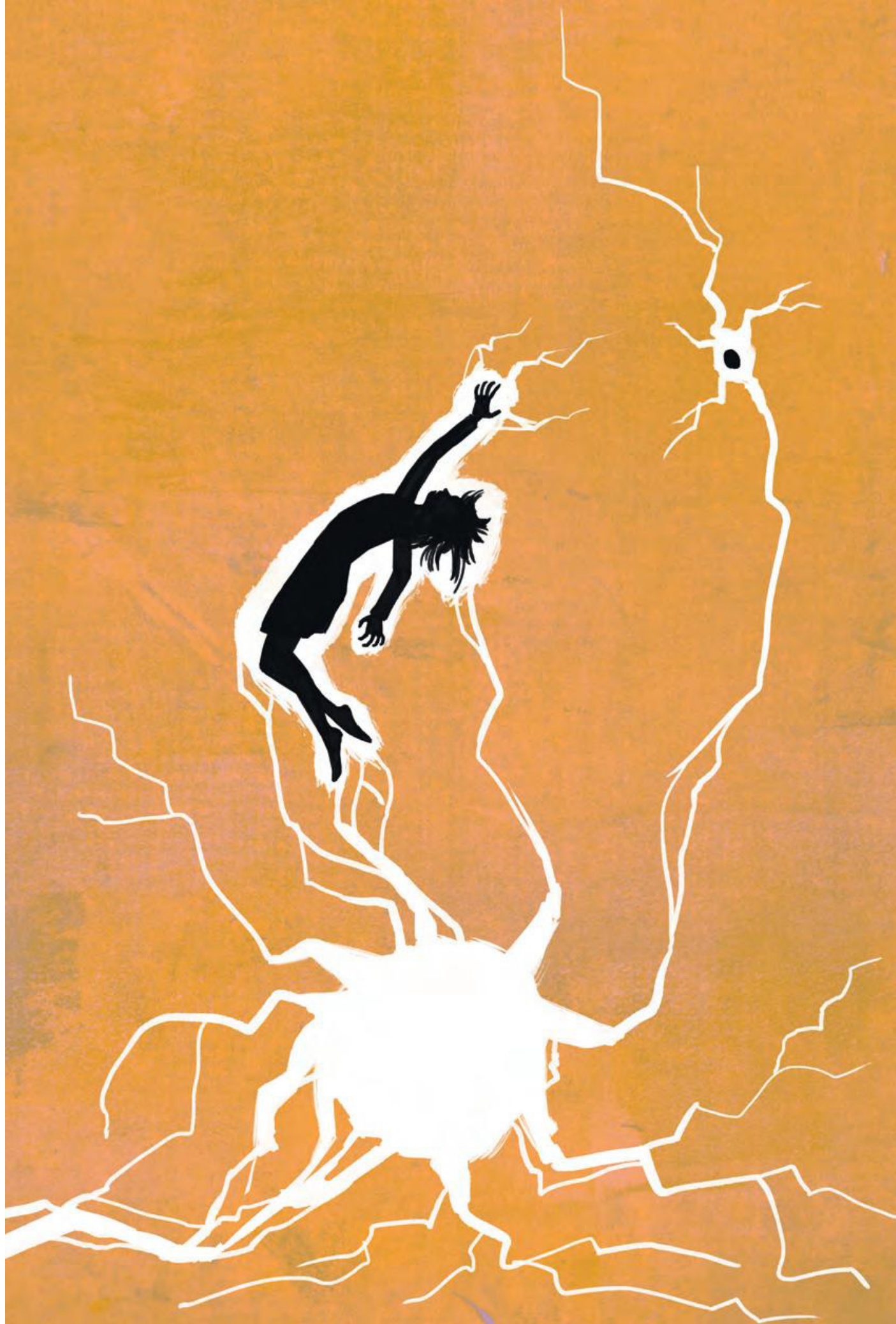
‘Mama... waarom ben je niet hier?’

Het water gutste langs me heen.

Het stroomde over het rijstveld, vulde alle barsten en
spletten.

Het stof verdween.

Kwam deze hoosbui net op tijd?
De pomp in het dorp gaf bijna geen water meer.
Zouden de verdroogde planten het nog redden nu?
Of waren de wortels al dood?
Kwam al dat water te laat?’
De hemel lichtte opnieuw op.
Zelfs met mijn ogen dicht zag ik de bliksemflits.
BHOMMM!
Ik drukte mijn handen tegen mijn oren.
Een palmblad brak af in de storm.
Vlak naast mijn hoofd plofte een kokosnoot op de grond en...
Toen zag ik een bliksembol.
Een wagenwiel van vuur sprong recht op me af.
Hij knotste dwars door het bamboe mijn kant op.
Verblindend licht.
Een schroeiende hitte.
Ik werd geraakt, ik stond in brand.
Mijn hele lijf schokte – ik knalde omhoog, een stekende pijn.
‘Papááá!’
En toen was alles zwart.

Djaja

Ik was weg voordat Yoko het doorhad.
Naar huis wilde ik, zo snel mogelijk naar huis.
Ik rende langs het rijstveld.
De struiken, de palmen, alles draaide en kolkte.
Het ene moment werd ik door de bliksem verblind.
Het volgende was alles inktzwart.
Aan, uit, dag, nacht – de zon leek kapot.
De vulkaan stond te stomen.
Ik dacht aan de fonteinen van vuur en as vorig jaar.
Aan roodgloeiende lava die naar het dorp toe stroomde.
En aan de pijn toen ik mijn voet verbrandde...
Rennen, rennen... ik kon niet meer, ik moest sneller.
De aarde was spekglad.
Ik glibberde weg toen ik de hoek om sloeg bij de smidse.
Languit schoof ik door de modder.
Tot ik tegen een boomstronk knalde.
De stronk met het loeizware aambeeld erop.
'Au-au-auw...'
Mijn enkel klapte dubbel.
'Papááá... help!'
Mijn stem verdween in een donderroffel.
Het leek of de smid als een wilde aan het trommelen was.
Of hij met de grootste hamers op het aambeeld sloeg.
Staal op staal op staal...

Links-bhoem!

Rechts-bhómmm!

Bhánggg!

Ik trapte mijn slippers uit en krabbelde snel overeind.

Op mijn ene been kon ik staan.

Maar het andere deed vreselijk pijn, alsof er spijkers in staken.

Ik voelde de oude brandwonden schrijnen.

‘Mijn enkel, mama...’

Ik hinkelde verder.

Langs het theehuis van Dewi.

Langs het winkeltje van Rupa.

Langs de waterpomp.

Toen ik bijna thuis was, hoorde ik iets vreemds.

Niet uit de richting van de vulkaan, maar achter mij.

Ik draaide me om.

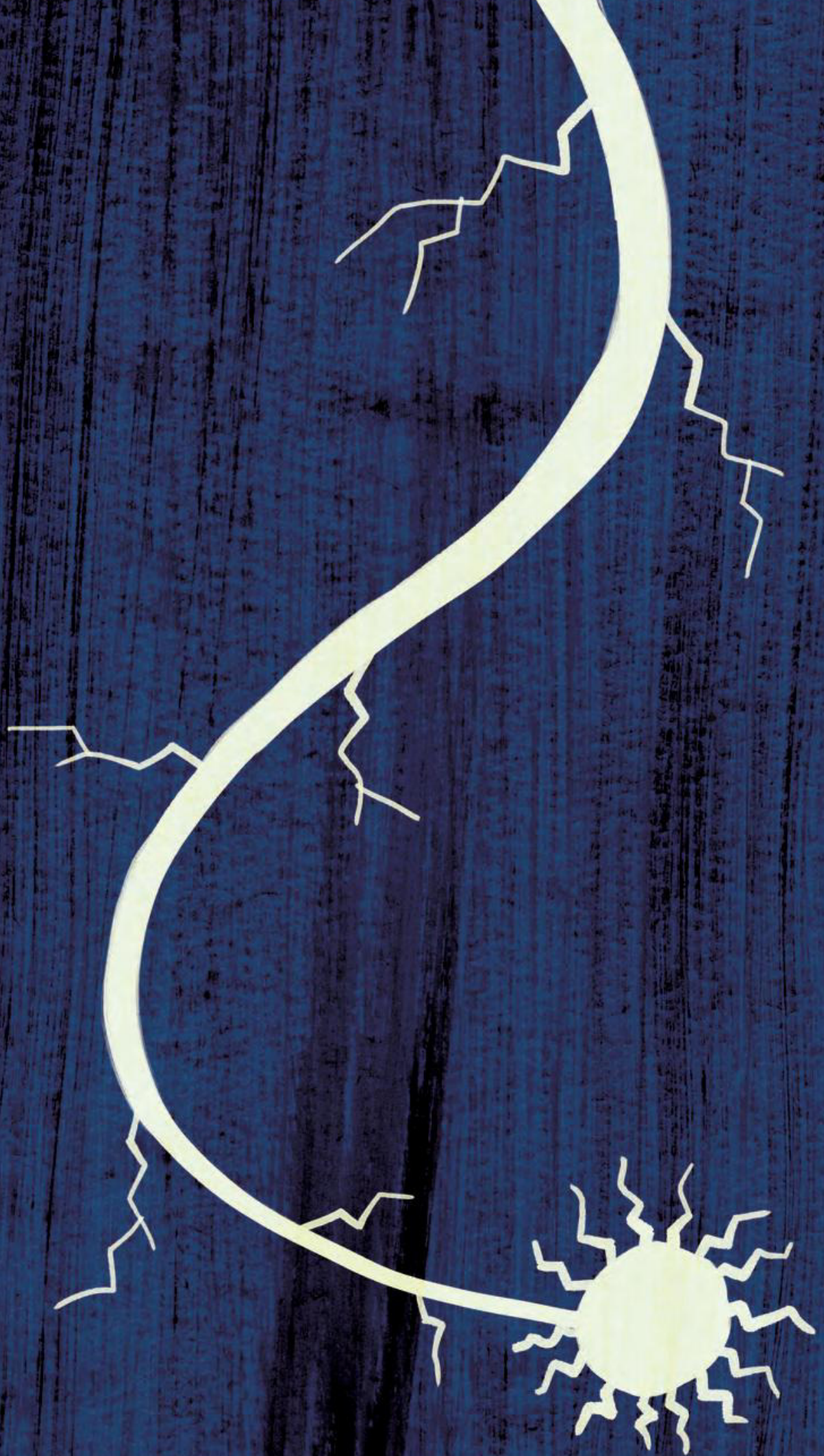
Een bal van vuur bij het rijstveld.

Een stuiterende zon.

O Yoko, waarom kwam je niet mee?

Waarom liet ik je alleen?

‘Mamááá!’

De bliksem

Ik was helemaal uitgerust.
Ik had lang en loom liggen slapen,
tot die bloedhete dag.
Het vocht in de lucht had me wakker gekust.
Het zware vocht en de broeiende hitte.
Ik zoog mijn longen barstensvol.
Het begon lekker te gisten vanbinnen.
Ik nam nog een hap lucht.
En weer hi-ho...
Ik pompte het vuurtje flink op.
En nog een teug en nog een slok.
Tot ik boerde en hikte.
Heerlijk knallen, whámmm!
Al mijn bliksemtongen rolden tegelijk af.
Flíts en fláts en TSJIK-TSJAK-TSJÁKKK!
Ik ging helemaal los – ik ben gek op vuurwerk.
Van noord tot zuid, van oost tot west, ik likte de hemel
brandschoon.
En op aarde raakte ik alles wat ik maar wilde.
Een roestige bus.
Een slangennest.
Een wiebelige brug.
Niemand kan aan mij tippen.
De zon niet.

Het logge lava van de vulkaan niet.
En dat miezerige kaboutervlammetje van de smid...
Ik ben feller en witter en sneller.
En zig en zag hi-ho – ik schichtte langs de hemel.
Een jochie probeerde na de eerste knal al te vluchten.
Arme stakker, ik hoorde hem gillen.
Maar onder een kokospalm lag nog iets, vlak naast de dam.
Wie kroop daar weg voor mijn licht?
Ik gooide er een extra bliksemflits tegenaan.
TSJÁK!
Een meisje, zag ik.
In elkaar gedoken, alleen.
Zou ik haar eens flink laten schrikken?
Voor ik *ja dat is lachen* of *nee, dat is zielig* had gedacht, deed ik het al.
Ik blies een bol van vuur en loeihard spuwde ik die op haar af.
De bol rolde als een cirkelzaag over het rijstveld.
Ik blies hem iets naar links, iets naar rechts.

En ráák hi-ho!
Het meisje vloog als een veertje omhoog.
Ik spoot er nog wat flitsvuur achteraan en likte aan een
zwart steentje, vuistgroot.
Toen spatte die kei ook de lucht in.
En die twee klapten tegen elkaar, vlak boven het rijstveld.
De steen en het meisje – bijna gebarsten, bijna dood.

